

TORONYIRÁNY

XX. 38.

2026. szeptember 20.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 25. vasárnap

Szeptember 21. Szent Máté apostol és evangélista

Szeptember 24. Szent Gellért püspök és vértanú

A jutalom várása nem a bérért való fáradozás magasztalása. Önmagában a jogos bér elvárása sem tisztességtelen dolog. De a hívő ember számára nem a bér és a jutalom a döntő mozzanat, hanem az a bizonyosság, hogy az életnek van értelme és biztos kikötője, s hogy nem a semmi fölött erőlködünk. Ha pedig a jutalmat emlegetjük, akkor nem olyan fizetésre vágyunk, amely kiemel bennünket mások köréből; hanem arra, hogy gyermeki szeretetben, az üdvözültek társaságában elérkezzünk Istenhez. Különben a jutalom várása és a cél elérése kitorúlhatetlenül benne van természetünkben, s az akkor is előtör, ha nem gondolunk rá vagy egyéb megfontolásokkal tudatlanra akarjuk venni. Az üdvösség nem valamilyen megrendezett kaland lezárása, hanem a teremtet Isten örök tervének teljesedése, s abba be van iktatva az ember szabadsága is. Az üdvözültek az uralmát és dicsőségét hirdetik, mert látják, hogy műve valóban „jó volt”: a világot érdemes volt létrehozni és megváltani. Az üdvözültekben Isten ereje és irgalma tükröződik. Ott az ember nem magát tartja nagynak, hanem Istent, akitől minden kiindult, és aki - annak ellenére, hogy szabadságot adott teremtményének - mindent erős kézzel és tapintatos szeretettel irányított. Ahol mindenki tisztán látja, hogy a jutalmazás a szeretet győzelme, ott nem akar más megoldást sem a maga, sem mások számára. Főleg nem gondol arra, hogy erkölcsileg magasabbrendű megoldás is lehetséges volna.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

1. Iz 55,6-9 Isten útjai és gondolatai végtelenül magasabbak az ember útjainál és gondolatainál.
2. Fil 1,20c-24,27a Pál apostol buzdítja a filippieket, éljenek az evangéliumhoz méltóan.
3. Mt 20,1-16a Jézus a szőlőmunkásokról szóló példabeszéddel illusztrálja Istennek a jutalmazásban megnyilvánuló végtelen irgalmát.

Példabeszéd a szőlőmunkásokról

Máté itt is mennyek országát mond Isten országa helyett, pedig világos, hogy arról az országról van szó, amely itteni munkánkat követeli, és itt ad alkalmat arra, hogy érdemeket szerezzünk az örök életre. A kép a mindennapi életből való. A munkanélküliek és az alkalmi munkások kimennek a város vagy a falu főterére, és várják, hogy valaki felfogadja őket. Akadnak szorgalmasok, akik már napkeltekor jelentkeznek. Egy szőlősgazda felfogadja őket, és megállapodik velük egy dénár napi bérben. Azután még délelőtt, délben, sőt napszállta előtt egy órával is kimegy, s felfogadja azokat, akiket ott talál. Az utóbbiak említése egészen szokatlan dolog, hiszen általában az emberek nem azért fogadnak napszámosokat, hogy napi egy órát dolgozzanak. De itt éppen ez a szokatlanság hívja fel a figyelmet a különleges jelentésre. Aratáskor esetleg még megtörténhet, hogy minden órát ki akarnak használni, de a szőlő megművelésénél ez ritka eset. Akiket a gazda délben állít munkába, azokat még megnyugtatta, hogy megkapják, ami jog szerint megilleti őket. Az utolsónak azonban előre semmit sem ígér, s azok sem kötik ki bérüket. Itt már csak a kölcsönös bizalom, illetőleg a gazda nagylelkűsége lehet alapja bármilyen egyezkedésnek. Ezek különben azzal mentik magukat, hogy egész nap senki sem hívta őket. Tehát ha nem is testesítik meg a szorgalmas munkás alakját, nem is egészen hibásak abban, hogy egész nap ögyelegtek. Napszálltakor következik a bér kifizetése. A mózesi törvény előírta a napi bér azonnali kifizetését, hogy a munkás élelmet vásárolhasson (Mt 24,25). Maga a gazda is jelen van, de a kifizetést a vincellér végzi. Kifejezett parancsot kap, hogy az utolsókon kezdje az elszámolást, mert a történet mondanivalója így lesz világos. Akik csak egy órát dolgoztak, azok is az egész napibért kapják: egy dénárt. A gazda viselkedésében ez a szokatlan és meglepő. A többi munkás látja ezt a bőkezűséget és reménykedik, hogy ők a kialakított egy dénár fölül is kapnak még valamit. Amikor azonban csalogódnak, felébred bennük az irigység. Igazságtalansággal nem tudják vádolni a munkaadót, de fáj nekik, hogy egyenlővé tette velük az utolsókat, pedig ők hordozták a nap hevét és terhét. Ebben az utalásban megtaláljuk a történelmi célszót. Jézus egész működése Isten atyai irgalmának bemutatása volt. Az üdvösség abból fakad, hogy az Atya szereti a világot (Jn 3,16). Irgalma mindenre kiterjed, mindenkit hív, hogy az ő szolgálatában töltsön életét. Ahogy a példabeszéd Jézus szájából elhangzott, annak éle közvetlenül a farizeusok és írástudók ellen irányult.

Ők úgy érezték, hogy azonnal meghallgatták a hívást, s a törvény egész terhét magukra vették. Saját érdemeikben bíztak, nem Isten irgalmában, s következőleg le is nézték azokat, akik ilyen „érdemeket” nem tudtak felmutatni. Jézus máskor is adott nekik ilyen figyelmeztetést: „Eljött hozzátok János, hogy az igazság útjára vezessen benneteket, de nem hittetek neki. A vámosok és cédák hittek neki. De ti ennek ellenére sem tartottatok bűnbánatot és nem hittetek” (Mt 21,32). Az apostolok idejében már szélesebb értelmezést adtak a példabeszédnek. Az első meghívottak Ábrahám utódai voltak. Az ószövetségi prófétáknál az Isten népe gyakran szerepel úgy, mint szőlő, amelyet az Úr ültetett. A pogány népek a későnjövők. Ők nem is kötik ki a bért, hanem rábízák magukat Isten irgalmára. Az egyház a megkereszteltek között meg is szüntette azt a különbséget, amelyet a zsidók annyira hangoztattak a pogányokkal szemben. A keresztség mindenkit Isten gyermekévé, és az ő országának teljes jogú polgárává tesz. A példabeszéd tehát tele van célzásokkal, s élesen szembeállítja egymással Isten jóságát, s az ember szűkkeblűségét. De alap gondolatát a gazda szavai fejezik ki, aki megszólítja az egyik zúgolódót, sőt barátjának nevezi, tehát olyan valakiről van szó, aki jó ismerőse, mert már sokszor dolgozott nála. Ő személyesíti meg a farizeusokat és az írástudókat. A gazda tekintélyi módon kijelenti, hogy senkivel sem történik igazságtalanság. A kialakított bért mindenki megkapta. De neki ezen felül joga van a sajátját úgy osztogatni, ahogy akarja. Ha az utolsóknak is annyit akar adni, mint az elsőnek, senki sem vonhatja érte felelősségre. Jóságát mindenki iránt gyakorolhatja. A példabeszéd tehát nem azt tanítja, hogy a túlvilágon mindenki egyenlő jutalmat kap, hanem csak azt, hogy a megváltás és a kegyelem kiadása természetfölötti adomány, s Isten szabadon rendelkezik vele. Irgalmát nem engedi megkötni emberi elgondolásoktól. Az is adomány és személyes hívás, ha valaki eljut a kifejezett hitre és tudatosan szolgálhatja Istent. Aki erre a kiváltságra eljutott, az örüljön annak, hogy Isten legalább az utolsó órában felkarolja azokat, akikkel senki sem törődött. Ma az ígehirdetésben a történeti utalásokon túl az egyetemes tanítást ragadjuk ki a példabeszédből. Azért a következő tételekre hivatkozunk. Isten az üdvösség rendjében, mint gondoskodó atya mutatja meg magát, s mindenkinek lehetőséget ad, hogy örök célját elérje. Kegyelemi hívását irgalmasságának megfelelően újra meg újra megismétli, egészen az utolsó alkalomig. Ennek az irgalomnak a megértése és az érte való hálaadás elsőrendű kötelességünk. Ha ez nincs meg bennünk, akkor rossz szemmel nézzük, hogy mások is tárgyai Isten gondviselésének. A hitnek és az egyháznak a jövőjét ugyanaz az atyai irgalom biztosítja. Az emberek vallásos érdeklődése nemcsak attól függ, hogy érdekes téma marad-e számukra Isten léte és az üdvösség kérdése, hanem elsősorban attól, hogy Isten minden embert megszólít lelkiismeretében, vagy az ígehirdetésen keresztül, s mindig lesznek, akik az élet értelmét a neki adott válaszban keresik. Az utolsókra és az elsőkre vonatkozó szavakat Jézus minden bizonnyal más összefüggésben mondta. Sokkal inkább a helyén van Mk 10,31-ben, ahol azt fejezi ki, hogy akik elhagytak mindent az Isten országáért, azok nagy jutalomban részesülnek és elsőkké válnak. Itt inkább az az értelme, hogy akik már elfogadták a meghívást, de méltatlankodnak Isten irgalmának meglepő megnyilvánulásai miatt, azok is utolsók lehetnek. Látszólag a példabeszéd azonos jutalmat ígér mindenkinek bármennyit fáradozott is Isten szolgálatában. Különösen érezhető ez akkor, ha Máté szövege alapján kimondottan a „mennyei országára” gondolunk. De jeleztük, hogy ez csak arám szóhasználat. Jézus inkább azt akarja mondani, hogy Isten országának teljes tagja lesz mindenki, akár korán, akár későbbben követte a hívó szót. A túlvilági jutalmazás mértékét a kinyilatkoztatásnak azokból a helyeiből kell levezetni, ahol az egyéni tettek és erények értékeléséről van szó. Jézus és az apostolok azért buzdítanak több szeretetre, nagyobb odaadásra, több jóságra, mert ezek által érdemeink is növekednek.

Gyermek, szülő, nevelés (25.)

Örökbefogadtuk: megmondjuk neki?

Igen, kell beszélni a gyermeknek az örökbefogadásról, mégpedig már az első évektől kezdve. Beszélni kell róla, mert ez az igazság, és az igazságot mindig meg kell mondani, természetesen a megfelelő időben és módon. Beszélni kell róla, mert az örökbefogadás szép gesztus, csodálatos, amely az emberi szív jobbik felét mutatja meg. És végül azért is beszélni kell róla, hogy elkerüljük a traumát, amit az okoz, ha idegen embertől tudja meg az igazságot.

Majdnem biztos ugyanis, hogy az örökbefogadott gyermek egy nap megtudja az igazságot: amikor iskolába megy, amikor részt vesz valamilyen versenyen, amikor szüksége lesz a születési anyakönyvi kivonatára vagy valamilyen más hivatalos iratra. Igaz, hogy a törvény előírja, hogy az állami tisztviselőnek nem szabad olyan igazolást, igazolványt, vagy más iratot átadnia, amelyből kiderülhet az örökbefogadás ténye, de ennek ellenére valami szinte mindig kiszivárog.

Ami a megfelelő időt illeti, két és fél- hároméves kor körül kezdhethetünk célozni rá, hogy aztán fokozatosan egyre nyíltabban beszéljünk róla. Olyan pillanatot válasszunk, ami bensőséges hangulatú és szeretetteljes: lehet ez este, a kicsi szobájában vagy a nap egy másik szakában, amikor látjuk, hogy a gyermek kedvességre vágyik és odabújik hozzánk.

A hogyanban kapcsolatban jegyezzük meg azt, hogy nem kell túlságosan gyakran célozni a dologra. Ha állandóan arról beszélünk, hogy ő „másképpen” érkezett hozzánk, mint a többi gyermek a saját családjába, előbb-utóbb el fog azon gondolkodni „miért beszél nekem a mama folyton erről? Ki vagyok én, miért mondja állandóan ezt? Akkor én más vagyok, mint a többiek?”

Amíg a gyermek kicsi, óvodáskorú, ne személyeskedjünk nagyon, beszéljünk inkább általánosságban. Mondjuk azt, hogy minden gyermeknek kell, hogy legyenek szülei. Amikor pedig nincsenek szülei, akkor örökbefogadják őt mások, és azok lesznek az ő igazi szülei. Mondjuk azt neki: „Mi pont olyan gyermeket akartunk, amilyen te vagy, és ezért bejártuk a világot, hogy megtaláljunk.” Ha a gyermek megkérdezi: „Az én mamám miért nem akart megtartani magának?”, akkor ne mondjuk neki azt, hogy meghalt az anyja. Először is ez lehet hazugság, másodszor pedig lehet, hogy túlságosan fáj a gyermeknek. Ugyanilyen helytelen azt mondani: „Rossz volt a mamád, és elhagyott téged!” A kisgyermek nem tud elviselni ekkora gonoszságot! Mondhatjuk neki ezt: „Lehet, hogy még túl fiatal volt ahhoz, hogy fölneveljen egy gyermeket. Nem tudjuk. Mindenkinek az életében vannak olyan dolgok, amelyekről nem tudunk. De azt tudjuk, hogy mi szeretünk téged, mégpedig nagyon.”

Ha megtaláljuk a megfelelő módot a beszélgetésre – amire általában az anyák képesek –, akkor a gyermeknek bizonyosan nem okoz majd traumát, amikor megtudja, hogy örökbefogadták. Ne féljünk attól se, hogy az iskolában majd esetleg ujjal mutogatnak rá.

Marcello Bernardinak a következő tapasztalatai vannak ebben a témában: „A gyermekeknek, akikkel rendszeresen találkozom, jó húsz százaléka örökbefogadott. Biztosíthatok mindenkit arról, hogy egyetlen iskolában, óvodában, semmilyen közösségben soha nem bántak másképp egy gyermekkel azért, mert a szülei örökbefogadták.”

Még egy utolsó gondolat: Az örökbefogadó szülőket soha ne tekintsük „másodosztályú” szülőknek. Gyakran jobb szülők, mint a természetes szülők. Ez utóbbiak ugyanis lehetnek csupán „szülők”, anélkül, hogy igazi anyák és apák lennének. A szülővé váláshoz elég három másodperc: az a rövid kis idő, ami alatt az ondósejt megtermékenyíti a petesejtet Ahhoz, hogy igazi anyák és apák legyünk, egy egész élet szükséges, munkával, türelemmel és –áldozatokkal...

Nos, a gyermeket nem annyira a szülők érdeklik, sokkal inkább az anyák és az apák: a gyermeket nem érdekli, hogy ki hozta a világra, hanem hogy ki gondoskodik róla, ki tanítja meg a világban élni. Az igaz, hogy az örökbefogadó szülők nem adnak életet, de megadják az élet örömét. Nem adják a vérüket a gyermeknek, de a szeretetüket annál inkább. Ők igazi szülők, olyanok, akik az anyaság és az apaság autentikus lényegét ismerik és képviselik.

Egy csipetnyi vidámságot

- Húsz kiló
- Drágám – mondja a férj szigorúan a feleségének – mindenképpen le kell fogynod! Most van rajtad húsz kiló, amivel én nem is vagyok törvényesen összeházasodva.

- A nagypapa és Pistike
- Pistike a nagypapának: Nagypapa, hunyd be a szemed.
- Miért? – kérdezi a nagypapa.
- Hogy meglássam, gazdagok leszünk-e?
- De Pistike, hogy jut ez eszedbe?
- Hát mert a mama mindig azt mondja, hogyha a nagypapa lehunyja a szemét, akkor gazdagok leszünk.

- Enyém, tied
- Tied ez a gyönyörű autó?
- Igen is meg nem is.
- Ezt meg hogy érted?
- Amikor vásárolni kell, akkor a feleségemé, amikor diszkóba kell menni, akkor a lányomé, amikor focimeccs van, akkor a fiamé, és amikor elfogy a benzin, akkor az enyém.

- Gyomorfájás
- Fáj a gyomrom – panaszkodik a gyermek.
- Azért fáj, mert üres – válaszolja az anyja.
- Nem sokkal később belép az apa, és fejfájásról panaszkodik.
- Azért fáj, mert üres – magyarázza a gyermek.

- Fekete
- Mama, játszhatok a nagypapával?
- Igen, de aztán tedd vissza a helyére!

Vasárnapi jegyzet

Étel és élet

Francia közmondás tartja, hogy aki ízletes falatot vesz a szájába, jó hírt üzen a szívének. A hír itt magasabb rendű, túllép a modern fogalom körén, amit az érzéklés-antropológiájának nevez a tudomány. Ez az emelkedettebb valóságfelfogás olvasható Aquinói Szent Tamásnál, de a racionalista Descartes-nál is. Ha már ezzel a megközelítéssel kezdtem az ízelel-tézist, hadd fűzzem ide Kant véleményét, aki fölveti, hogy vajon van-e az öt érzéken kívül másféle érzék. Nem válaszol, de megemlíti, hogy az ember önmagát is képes valamilyen módon érzékelni. A vallásban kétségtelenül jelen van a külső és belső érzékek megkülönböztetése, sőt az a szint, amely az értelemre támaszkodó megismerhetőséget jelzi. Példaként Ady Endre tömör-szép versrészletét érdemes idézni, a Köszönöm, köszönöm, köszönöm négy sorát: „Napsugarak zúgása, amit hallok, / Számban nevednek jó íze van, / Szent mennydörgést néz a két szemem, / Istenem, istenem, istenem...” Ha költőileg nézzük, azt mondhatjuk: szünesztézia. Vagyis szín, hang, íz együtt érzékelése. Benne a név nemes étellé, lelki táplálékká válik. Szoros itt a rokonság a bibliai képek jó néhány, az érzékekhez tartozó csokrával. Szent Péter apostol első levelében Isten szavát tápláló tejként ajánlja azoknak, akik felé fordítják fejüket, hogy növekedjenek az üdvösségre, mivel megízlelték, „hogy jóságos az Úr”. És felejtethet-e Jézus hasonlata: a mennyek országa olyan, mint az ünnepi lakoma, menyegző. Az égi hazát az íz érzékelésével hozza közelebb hallgatóságához. Akik elutasítják, azoknak ezt üzeni: „... senki sem kóstolja meg a vacsorámat.” *Dér Katalin* egyik könyvében hozzáfűzi: „Mivel a Biblia az örökkévalóság lényegét az érzékszervek igéivel írja le, azt is mondhatjuk: az örökkévalóság az örökös érzékelés helye.”

Személyes élményem volt *Pilinszky János* versmondása, amikor Kráter kötete megjelent. Lapunk szerkesztőségében *Mielőtt* című versét tolmácsolta néhányunknak, akik a tizenhárom sorba már előzőleg „beleszerettünk”. Az utolsó napot, órát látja-érzi a költő, amikor „Az Atya, mint egy szálkát / visszaveszi a keresztet...” Egészen elhalkult a hangja, s mintha már odaátrol mondt volna – evangéliumi pillanatban: „Akkor azt mondjuk: szeretlek... / S a hirtelen támadt tülekedésben / sírásunk megegyezzen föl szabadítja a tengert, / mielőtt asztalhoz ülnék.” A Lukács evangélista könyvéből idézett asztal képe elevenedett meg.

Összefüggések szellemi és fizikai láncolatából a megnyert és elvesztett éden almája sem hiányzik, amelyről benső érzékkel mondja Kosztolányi Dezső: „– Mindenki fölött álló igaz, megunthatatlan. Íz, amely hűsít és melegít, komoly zamat, mely táplál mindörökké. Az anyacsók zamata...” Mintha német gótikus szobrot idézne a költő Thüningiából: Mária a Gyermekek környezetében élelemről gondoskodik. Kimosolyog az alma, az édenvesztő „kísértet-tárgy”. De ha szembesül az üdvtörténettel, aranyalma lesz, (a keresztfa gyümölcse), mely magyar szent énekekben is megjelenik, betlehemi ringatókban...

Az antik Róma tisztulási, tisztítási rítusait is ételekhez kötötte. Nem bőjtőt ír elő gyász esetében, hanem halotti tort, amely máig megmaradt keresztény szokáshagyományokban is. Ez a gyakorlat az ókoriaknál a haláltól, mint valamiféle tisztátalanságtól való szabadulást jelentette. Persze nem egyszer duhajkodással fajult. Ambrus, Milánó püspöke (ugyancsak a IV. században) tiltakozott ellene. A Homérosz korától szokásos koccintgatásokkal búcsúztak a rokonok, barátok, ismerősök az elhunytól sírok, mártír-emlékhelyek közt sétálgatva. Később – mint Gáspár Dorottya írja érdekesítő tanulmányában – a halottak iránti tiszteletüket fejezték ki ezzel, hogy „felüdítsék” az elköltözöttet.

Ebben a népszokásban a bor volt hangsúlyos. A kenyér, a bor az életerőt biztosította. Az előbbi a felüdülést jelentette, és rokon kapcsolatban állt a vérrel. Az elhunytat „felüdíti egy korty bor, víz, tej, méz, de mindenek előtt a bor” – vélték. Így aztán gyakoriak sírokban azok a poharak, amelyek jókívánság feliratosak keresztényeknél is. Például: „Isten nevében mindig örvendeztetek”. Pécsi sírkamra poharán ezt olvasni: „Igyál, örökké boldogan fogsz élni.” Étel és élet ekként függtek össze a halottkultuszban, pohár, korsó (leletként, ábrázolásokon) – keresztény környezetben is – pogány szokásról tanúskodik. De valójában pogánynak mondható-e a halál utáni élet akarása, az erre való törekvés – kérdezi az említett tanulmányíró. Aligha.

hírek információk

A Belvárosi Plébánia idei tanévének első ovismiséje ma délután 4 órakor kezdődik a Katolikus Házban. Szeretettel várják a kisgyermekes családokat.

Szeretettel várják a Szeged-Belvárosi Plébánia egyházközségének hölgy tagjait a szeptember 22-én induló Petra esték sorozatra. A havi egy alkalommal megrendezésre kerülő estén a bibliai nőalakok bemutatása, megismerése történik. Körbejárják, hogy mi volt és mi lehet a nők feladata, küldetése Isten tervében és az egyházban. Helyszín a Belvárosi Plébánia hittanterme, az első időpont szeptember 22., kedd 17 óra.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye első püspöke, Szent Gellért ünnepéhez kapcsolódva szeptember 22. és 30. között újra megrendezésre kerül a Szent Gellért Komolyzenei Fesztivál a Dómban. A fesztivál szeptember 22-én, kedden 20.00 órától a Szent Gellért Barokkegyüttes előadásával veszi kezdetét. Szeptember 25-én, pénteken 17.00 órától a Vántus István Katolikus Zenei Gimnázium, Középiskola és Művészeti Általános Iskolában a zenei jelenségek neurológiájáról tart előadást Pál József és Janka Zoltán. A program szeptember 26-án, szombaton 20.00 órakor folytatódik az Anima Musicae Kamarazenekar előadásával, majd szeptember 27-én, vasárnap 19.30-tól a Korábban Érkeztem Alapítvány jótékonyági koncertje kezdődik. A programban további kamara- és zenekari koncertek szerepelnek neves magyar és külföldi előadókkal. A koncertek ingyenesen látogathatók, kivéve a Korábban Érkeztem Alapítvány koncertje, melyre a támogatói jegyek megvásárolhatóak a Koramentorházban (Fő fasor 9.). További részletek a www.szentgellertfesztival.hu oldalon olvashatók.

Szeptember 23-án indul a „40 Nap Az Életért” nemzetközi életpárti kampány, melynek célja, hogy ima, böjt és békés jelenlét révén felhívja a figyelmet arra, hogy az élet a fogantatással kezdődik. A kezdeményezéshez csendes imádsággal lehet csatlakozni hétfőnként 11-13 óra között és szerdán 16-18 óra között az SZTE Nőgyógyászati és Szülészeti Klinika mellett, a főbejáratától jobbra található pihenőparkban, a Semmelweis utcában. A résztvevők közösen imádkoznak a megfogant magzatokért, családjukért és az egészségügyi dolgozókért. További információk találhatóak a pasztoralis.hu weboldalon. A szeged.40napazeletert@gmail.com e-mail címen lehet érdeklődni kérdés esetén.

Az Adoratio Szeged csoport szervezésében idén is megrendezik a 168 órás szentségimádást, mely ma este 7 órakor kezdődik, és szeptember 27-én, vasárnap 19 óráig tart a szegedi Szent József-templom kápolnájában. A szentségimádás egy héten át, éjjel-nappal folyamatosan zajlik. A szervezők azok jelentkezését várják, akik szívesen vállalnak egy-egy órás imaszolgálatot, hogy a hét minden órájában biztosítva legyen a folyamatos jelenlét. A szentségimádásra természetesen bárki bekapcsolódhat, előzetes jelentkezés nélkül is. Az óránkénti szolgálatra jelentkezni, valamint további részletekről tájékozódni a www.adoratio-szeged.hu/168 oldalon lehet.

Borkóstolóval egybekötött várostörténeti programot szervez a Szegedi Dóm Látogatóközpont szeptember 25-én, pénteken 18 órától. A résztvevők vezetett várostörténeti programon vehetnek részt a Dóm tornyában, miközben a Pannonhalmi Főapátság és a Veszprémi Érseki Pincészet válogatott borait kóstolhatják meg. A háromórás program során Szeged történetével és a város esti panorámájával is megismerkedhetnek a résztvevők. A programon legfeljebb 20 fő vehet részt, a részvételi díj 16.500 forint, mely a toronybelépőt, a vezetést, a borkóstolót és a borkorcsolyát is tartalmazza. A jegyek előzetesen a jegy.hu oldalon, illetve a Dóm Látogatóközpont Art Shopjában válthatók meg.

A „Jöjj Hozzám” imaest következő alkalmá szeptember 25-én, pénteken este fél 8-kor kezdődik az Alsóvárosi Ferences templomban, szentségimádással, gyónási lehetőséggel. Az est előadója Hajas Ámosz alsóvárosi plébános lesz. A zenei szolgálatot az Eleven Tűz zenekar végzi. Szeretettel várnak mindenkit a szervezők.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye közössége szeptember 26-án, szombaton a Székesegyházban 10 órai kezdettel bemutatott ünnepi szentmisében emlékezik meg az egyházmegye első püspökéről, Szent Gellértről az egyházmegye alapításának 996. évfordulója alkalmából. A szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja, aki szeretettel várja az egyházmegye híveit és papjait.

A szeged-tarjánvárosi Szent Gellért Plébánia közössége szeptember 27-én, vasárnap ünnepi templombúcsúját. A 10 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Salamon László mindszenti plébános celebrálja. Ebből az alkalomból a templomban Daróczi Csaba természetfotós képeiből lesz kiállítás. A búcsúhoz kapcsolódva Soltvadkert városa mutatkozik be. Légrády Andor helytörténész és Temerini Ferenc polgármester mutatja be a város múltját és jelenét. A szentmisét követően a Kútágas '77, Soltvadkert Város Citerazenekara és Népdalköre ad műsort a Tátra téren, miközben a Király Pék és Társa Bt. kenyérének és péksüteményeinek, valamint a Korona Cukrászda süteményeinek kóstolására lesz lehetőség. Ugyancsak bemutatkozik a Font Pincészet Kft., Frittmann Testvérek Kft. és a Lantos Borház néhány boruk bemutatásával és kóstoltatásával.

„Mohács 500 – Mit üzen nekünk?” címmel kreatív videópályázatot hirdet gimnazisták és egyetemisták számára a Gál Ferenc Egyetem és a Szegedi Lengyel Önkormányzat. A háromfős csapatok legfeljebb ötperces videóban mutathatják be, mit jelent számukra Mohács, és milyen üzenetet hordozhat az 1526-os történelmi esemény a XXI. század fiataljai számára. A pályaművek beküldési határideje október 5. A legjobb alkotásokat október 14-én mutatják be a Gál Ferenc Egyetemen, a „Mohács 500 – Magyarország és Európa a Jagelló-kor végén” című nemzetközi konferencián. A győztes csapat tagjai a Szegedi Lengyel Önkormányzat felajánlásának köszönhetően négynapos krakkói tanulmányi kiránduláson vehetnek részt. A pályázat további részletei a Gál Ferenc Egyetem honlapján olvashatók.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.